

מסכת עדיות

פרק ה

א. רבי יהודה אומר, ששה דברים מקלי בית שמאי ומחמרי בית הלל. דם נבלות, בית שמאי מטהרין, ובית הלל מטמאין. ביצת הנבלה, אם יש פיוצא בה נמכרת בשוק, מתרת. ואם לאו, אסורה, כדברי בית שמאי. ובית הלל אוסרין. ומודים בביצת טרפה שהיא אסורה, מפני שגדלה באסור. דם נכרית ודם טהרה של מצרעת, בית שמאי מטהרין. ובית הלל אומרים, כרקה וכמימי רגליה. אוכלין פרות שביעית בטובה ושלל בטובה, כדברי בית שמאי. ובית הלל אומרים, אין אוכלים אלא בטובה. החמת, בית שמאי אומרים, צרורה עומדת. ובית הלל אומרים, אף על פי שאינה צרורה:

ב. רבי יוסי אומר, ששה דברים מקלי בית שמאי ומחמרי בית הלל. העוף עולה עם הגבינה על השלחן ואינו נאכל, כדברי בית שמאי. ובית הלל אומרים, אינו עולה ואינו נאכל. תורמין זיתים על שמן, וענבים על יין, כדברי בית שמאי. ובית הלל אומרים, אין

תורמין. הזורע ארבע אמות שפכרם, בית שמאי אומרים, קדש שורה אחת, ובית הלל אומרים, קדש שתי שורות. המעיסה, בית שמאי פוטרין, ובית הלל מחיבין. מטבילין בחדלית, כדברי בית שמאי. ובית הלל אומרים, אין מטבילין. גר שנתגיר ערבי פסחים, בית שמאי אומרים, טובל ואוכל את פסחו לערב. ובית הלל אומרים, הפורש מן הערלה, כפורש מן הקבר:

ג. רבי ישמעאל אומר, שלשה דברים מקלי בית שמאי ומחמרי בית הלל. קהלת אינו מטמא את הידים, כדברי בית שמאי. ובית הלל אומרים, מטמא את הידים. מי חטאת שעשו מצותו, בית שמאי מטהרין, ובית הלל מטמאין. הקצח, בית שמאי מטהרין ובית הלל מטמאין. וכן למעשרות:

ד. רבי אליעזר אומר, שני דברים מקלי בית שמאי ומחמרי בית הלל. דם יולדת שלא טבלה, בית שמאי אומרים, פרקה וכמימי רגליה. ובית הלל אומרים, מטמא לח ויבש. ומודים ביולדת בזוב ששהוא מטמא לח ויבש:

ה. ארבעה אחים, שנים מהם נשואין שתי אחיות, מתו הנשואים לאחיות, הרי אלו חולצות ולא מתנבמות. ואם קדמו וכןסו, יוציאו. רבי אליעזר אומר משום בית שמאי, יקימו. ובית הלל אומרים, יוציאו:

ו. עֲקֹבְיָא בֶּן מִהֶלְלָאֵל הָעִיד אַרְבָּעָה דְּבָרִים. אָמְרוּ לוֹ, עֲקֹבְיָא, חֲזֹר בְּךָ בְּאַרְבָּעָה דְּבָרִים שְׁהֵייתָ אוֹמֵר וְנַעֲשֶׂה אֵב בֵּית דִּין לְיִשְׂרָאֵל. אָמַר לָהֶן, מוּטָב לִי לְהִקְרָא שׁוּטָה כָּל יָמִי, וְלֹא לַעֲשׂוֹת שְׁעָה אַחַת רָשָׁע לִפְנֵי הַמָּקוֹם, שְׁלֹא יִהְיוּ אוֹמְרִים, בְּשָׂבִיל שְׂרָרָה חֲזֹר בּוֹ. הוּא הָיָה מְטִמָּא שְׁעַר הַפְּקֻדָּה וְדָם הַיְרוּק. וְחֲכָמִים מְטַהְרִין. הוּא הָיָה מִתִּיר שְׁעַר בְּכוֹר בַּעַל מוֹם שְׁנָשֵׁר וְהַנִּיחוֹ בְּחִלּוֹן וְאַחֲרֵי כֵּךְ שְׁחָטוּ, וְחֲכָמִים אוֹסְרִים. הוּא הָיָה אוֹמֵר, אֵין מְשָׁקִין לֹא אֶת הַגִּיטָה וְלֹא אֶת שְׁפָחָה הַמְּשַׁחֲרָרָת. וְחֲכָמִים אוֹמְרִים, מְשָׁקִין. אָמְרוּ לוֹ, מַעֲשֶׂה בְּכַרְכָּמִית, שְׁפָחָה מְשַׁחֲרָרָת שְׁהֵיטָה בִּירוּשָׁלַיִם, וְהַשְׁקוּהָ שְׁמַעְיָה וְאַבְטָלְיוֹן. אָמַר לָהֶם, דְּגָמָא הַשְׁקוּהָ. וְנִדְוָהוּ, וַיִּמַּת בְּנִדְוִיו, וְסָקְלוּ בֵּית דִּין אֶת אֲרוֹנוֹ. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, חֵס וְשָׁלוֹם שְׁעֲקֹבְיָא נִתְנַדָּה, שְׂאִין עֲזָרָה נִנְעָלָת בְּפָנֵי כָּל אָדָם מִיִּשְׂרָאֵל בְּחֲכָמָה וּבִירְאָת חֲטָא כְּעֲקֹבְיָא בֶּן מִהֶלְלָאֵל. וְאֵת מִי נָדוּ, אֲלִיעֶזֶר בֶּן חֲנוּךְ, שְׁפָקֶפֶק בְּטַהֲרַת יָדָיִם. וּכְשִׁמַּת, שְׁלַחוּ בֵּית דִּין וְהַנִּיחוּ אָכֵן עַל אֲרוֹנוֹ. מְלַמֵּד שְׁכַל הַמִּתְנַדָּה וַיִּמַּת בְּנִדְוִיו, סוֹקְלִין אֶת אֲרוֹנוֹ:

ז. בַּשְּׁעֵת מֵיִתְתּוֹ אָמַר לְבָנוּ, בְּנִי, חֲזֹר בְּךָ בְּאַרְבָּעָה דְּבָרִים שְׁהֵייתִי אוֹמֵר. אָמַר לוֹ, וְלָמָּה לֹא חֲזַרְתָּ בְּךָ. אָמַר לוֹ, אֲנִי שְׁמַעְתִּי מִפִּי הַמַּרְבִּים, וְהֵם שְׁמָעוּ מִפִּי הַמַּרְבִּים. אֲנִי עֲמַדְתִּי בְּשִׁמוּעָתִי, וְהֵם עֲמַדוּ בְּשִׁמוּעָתוֹ. אֲבָל אֶתָּה שְׁמַעְתָּ מִפִּי הַיְחִיד, וּמִפִּי הַמַּרְבִּין. מוּטָב לְהַנִּיחַ דְּבָרֵי הַיְחִיד, וְלֶאֱחֹז בְּדְבָרֵי הַמַּרְבִּין. אָמַר לוֹ, אַבָּא, פְּקֹד עָלַי

לְחַבְרֵיךָ. אָמַר לוֹ, אֵינִי מִפְקִיד. אָמַר לוֹ, שְׂמָא עִילָה מְצֹאָתָ בִּי. אָמַר
לוֹ, לָאוּ. מַעֲשִׂיךָ יִקְרְבוּךָ וּמַעֲשִׂיךָ יִרְחֲקוּךָ:

מקור: ספריא | Powered by Sefaria.org